

VOID

VOID

ZINE

#8

2015 // Eylül-Ekim

Ne zamandır bok ve püsür var

Ne zamandır niyetleniyoruz yeni bir nüsha için, lakin

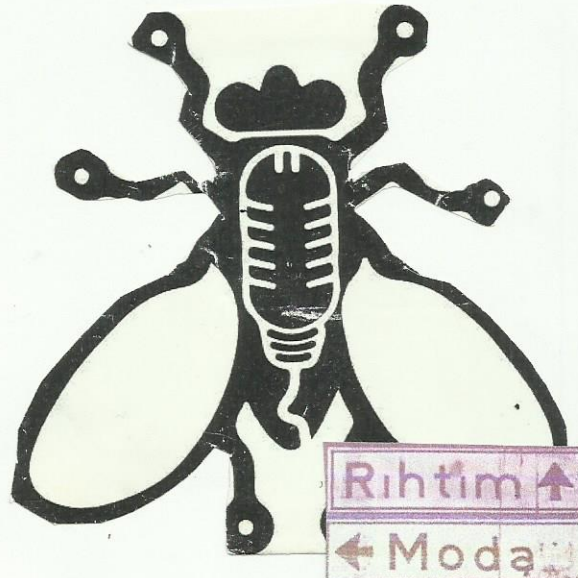
bok ve püsürün içerisinde çıkmadığımızdan hep.

Bu sayıyı özellikle **vatan-millet fahişelerine** armağan ediyoruz; dürüp götlerine soksunlar, meşalelerini tutuştursunlar, salyalarını sağa sola akıtsınlar, üzerimize çullansınlar.

voidfanzine@gmail.com

facebook.com/voidzine

twitter.com/voidzine

Filin Unuttukları

tuhaf küllükler var bir de okunacak duvar yazıları,
unutmaya başladım artık 1960'ları.
şimdi birkaç uzun namlulu silahı birleştirerek adını yazacağım,
kapının önüne, sokağına, semtine; tüm arkadaşlarım
iki gün kan ağlayacak, ben ağlatacağım.
pencereden
plakaları, istasyonları, tabelaları say.
geçtiğin tüm şehirlerin nüfuslarını topla,
bana böl kendinle çarp.
ırmaklarla ayrılan ülke sınırlarını bilmiyorum fakat
tel örgüler artık elektrik taşıyor;
inanacak gücüm yok, sevgilim yarın da yaşayacak.
önümde uzun ipler var, korkmuyorum
önümüzde uzun saçlar ki sevmiyorum.
oturup dinlenmeyecek kadar tiz bir şarkısın sen;
dünyanın tüm ses mühendisleri birleşin diyorum.
gitme diye ayakkabılarını çöpe atıyorum;
tüm toplu taşıma araçlarını yakıyorum.

bundan sonra bana deniz yoluyla gelmeni istemiyorum
bu mumu ışık için değil, tüketmek için yakıyorum
şişeler ve mahçubiyetlerine hatta
camlarına, bir de yarısaydam kalbine
çünkü oradan geçicem
mavin mi gök gözlerin mi?
bu iki olsun elbette tektir bir önceki
zaten hangi araba benzinin yanına biraz ekmek ister,
hangi kuş biraz daha ortadoğu

herkes istikrarlı bir program sonucunda zayıflar,
benim burada bir işim yok, senin var
kahvaltı hazırlayacaksın hem de tüm kıta doyana kadar.
bana ayakları yere basan cümleler kur bir şeyler söyle,
çay oldu kalk de,
akşam makarna mı yesek de,
ayakkabılarını içeri alsana de

hadi biraz pratik.

Shen Lu Şanghay

Zhang Juan Xianyang, Sha

Harbin, Heilongjiang

Kaan Boşnak

Chong

I

Sosyal anksiyete bozuğu, arkasını her an kollayan tedirgin, genç depresyon profesörü, bir dar alan ego manyağı.

Geldi.

Korkaklık. Üç kuruş para. Cesaret.

Kaybolan orta sınıf ailesinde sirayet. Bir snuff TV yayınında gerçekleşen işkence, cinayet.

Hepsi gerçek.

Derken, bir zaman sonra tüm nevale bitecek. Son parça karaciğerden kesilip içilecek.

Lanetli bir İstanbul kışında haddinden fazla yatalak hasta kaldım. Evden çok nadir çıkıyor, çıkar çıkmaz da haftalar sürececek bir hastalığı göze almam gerekiyordu. Bu ve diğer ıvır zıvır şikayetlerle, zoraki gittiğim hastanede testlerden geçmiş, tahlil üstüne tahlil edilmiş ve sonuçları almak için yeniden hastanenin nefes kesen bir odasında konuşlanmışım.

Malesefti, dördüncü evre, akciğer kanseriydi. Bu zamana kadar neden beklemiştim? Kemiklere, kemiklere sıçramış olması, durumu tamamen aleyhimize çeviriyordu. Doktor söylüyordu.

Kemoterapi yaşam sürenizi muhakkak uzatacaktır ama efendim ve uslu durursanız hastalığa dair şikayetlerinizin azalmasını sağlayacaktır. Radyoterapi bir diğer kahramandır. Endişelenmenize hiç lüzum yok genç adam, güvendesiniz. Ağrısız ve sızısız bir ölüm olacak sizinkisi.

Dedem, amcam. Yakın zamanda uzaktan ölümlerini duyduğum, kanserden gebermiş akrabalarım. Genetiğimi sikiyim.

Yada her ne yol açıysa onu.

Akşamüzeri 4'ten, hastaneden çıktığımdan beri başımda bir ağrı vardı.

Alkollü herhangi bir şey , birazcık açabilirdi bir beyinde birbirinin içerisine girmiş lobları. Nefes aldırabilirdi kısa süreliğine.

Kaçıncı evre?

Dört mü dediniz patolojik inceleme?

Soğuk havaya aldırış etmeden saatlerce Kadıköy'de dolandım, Kadıköy'ü başından sonuna gidip gidip geldim, gördüğüm her tekelden bir parça aldım. Ne kadar içtimse de sarhoş olamadım. Dolandım. Soğuk ve bira beni biraz olsun kendime getirdiğinde, artık iki lafı bir araya getirebileceğimi fark ettiğimde, bir hafta önce tanıştığım

PEOPLE

bir ablanın Bahariye Caddesi'ndeki evine attım kendimi. Böylece bir süreliğine de olsa tüm gün üzerimde dolaştırdığım fili bir kenara bırakabilecektim. Hafifleyecektim.

Toplamda 1 saat kadar oturdum Ceyda ve kalabalığında. 1 saat, aralıksız Ceyda'nın misafir ettiği, narsist bir orospu çocuğunun "dedim" hikayelerini dinledim. Kahramanımız önce katıldığı bir toplantıda tüm alkışları topluyor, sonra bindiği toplu taşımada şoföre ağzının payını veriyor, bara giriyor, para ödemiyor, ona onu diyor, buna bunu diyordu. Bardan ayıkladığı manitalarla evde parti veriyordu. Kokainin en kalitelisini çekiyor, her şeyin iyisini biliyor, bana böyle bir herif yaşarken ölmemem gerektiğini düşündürüyordu.

Daha fazla dayanamadım, ayrıldım evden.

Her şey hakkında söz sahibi orospu çocuğu, muhakkak, benim arkamdan da bir çift söz çıkarmıştır ağzından. Benim için de açmıştır, boşaldıktan sonra, kimseden izin almadan, yana yatan buruşuk bir pipiyi andıran ağzını. Muhakkak.

Bahariye'nin buz tutmuş banklarında oturdum hesabını yapamadığım bir süre daha. Hiçbir şeyin eskiden olduğu gibi devam etmeyeceğinin garantisini veriyordum oturduğum yerden. O sıra önümden geçen abiyi tanıdım. İsmi Cem yada Cenkti. Ya da her ne sikimse. Bu, akşam Ceyda'da bağını siktığım çenesini, iki dakika dahi kapatmayan o orospu çocuğuydu.

Takip etmeye başladım.

Sarhoştı. Bu gece girdiği sosyal çevreye patronun kim olduğunu göstermenin iftiharıyla Yeldeğirmeni'ne doğru, göğsünü gererek ilerliyordu. Sokaklarda ikimizden başka hiç kimse yoktu. Uzunca bir süre peşinden yürüdüm. Havra'nın sokağına girdiğinde adımlarımı hızlandırdım ve cebimden çıkarttığım çakıyla karaciğerinde iki küçük delik açtım arkasından. Bıçağın insan derisinden geçerken çıkarttığı ses duymaya değerdı dostlarım.

O da duymuş mudur sesi?

Ne hissetmiştir?

Tam olarak, ölebileceğini hissetmenin nasıl bir şey olduğunu ben o gün, öğlenden beri biliyordum.

Yerde boylu boyunca uzanan piç kurusunun, muhtemelen konuşacak durumda olsaydı, en iyisi olduğunu iddia edeceği telefonundan 112'yi aradım ve uzaklaştım oradan.

Sokaktan kan ve terle eve döndüğümde yüksek bpm bir müzikle karşılaştım. Bizim çocuklar evdeydi. Müziğe bakılırsa şeker de atmışlardı, kaloriferi sonuna kadar açmış patlıyorlardı da. Gürültüden fark etmediler beni. Birbirlerine methiyeler düzüyorlardı.

Soğuk suya inandım o an. Banyoya girdim ve duş aldım. Soğuğun birçok şeyi geride bırakacağını düşündüm hep. Ama çıktığımda hararetim azalmamıştı, artmıştı. Evin içindeki tozlar ağzımdan içeri hücum edip ciğerlerime yapışıyor, öksürmeme yol açıyordu. Çantama birkaç bir şey atıp çıktım evden.

Sıradaki ilk Eskişehir otobüsüne bindim. Uyuyarak terk ettim İstanbul'u. Şehrin ve ışıklarının olmadığı yerlerde uyandım hep öksürük nöbetleriyle, sonra geri uyudum.

2009'da birinci başarısız akademi denememi yaptığım şehrin yeni yapılmış alengirli otogarında son kez uyandığımda saat sabah 9'u gösteriyordu. Epeydir görmediğim hazırlıktan arkadaşım Kaan'ı aramaya karar verdim. Kalacak yer de ayarlardı bana, para konusunda da yardımlarını esirgemezdi. Sosyal medya hesaplarından takip ettiğim kadarıyla Eskişehir'de büyük bir sigorta şirketinin genç yöneticisi olmuştu.

Akşama doğru Barlar Sokağı'nda buluştuk Kaan'la. Birkaç bir şey içtikten sonra erkek arkadaşı ve iki kedisiyle beraber yaşadıkları evlerine götürdü beni. Her şey zevkle döşenmişti evlerinde. Kitaplar, rahat mobilyalar, bar. Bir evde barın olması bana hep ilginç gelmiştir. Keza, bizim evde ne zaman geceden zırnık alkol kalsa, sabah uyanıldığında derhal içilirdi. Teraslarındaki serada cigara da yetiştiriyordu elitist sigaratörler. Bir an bu gey çifti ve kedilerini öldürüp, ömrümün sonuna kadar bu evde yaşamayı geçirdim aklımdan.

II

Porsuk Nehri'nden hareketle Güney Pasifik'i açacak olan geminin sürme iskelesi, daimi titiz insan ilişkileri agorafobisi, aşağılayıcı ve yargılayıcı kültür endüstrisi.

Tahammülsüzlük, boğazlama ve boğazlanma hissi, esaret.

Savaşmak için dirayet.

Hepsi gerçek.

Biraz sessizlik sağlandığı takdirde krallar ordularını geri çekecek.

Eskişehir'de, Kaan ve Çınar'la geçirdiğim sessiz, sade birkaç gün durumları biraz daha kanıksayabilmemi sağladı. Dostlarım darlamadılar beni fazla. Dışarıdaki -8 derece, kan donduran soğuğa rağmen, güzel evlerinde, sıcakta oturdum. Barlarındaki viskileri boşalttım, cigaralarını içtim. Bir tek ayrılacağım gece, gittiğimiz Eskişehir'in meşhur, sıkık, house müzik çalan bir gece klübünde, Kaan ve Çınar'la eğlenmeye çalışan, Eskişehirspor'un züppe bir futbolcusuyla yumruklaşmam gerekti. Badigardların yardımı bize dışarıya kadar yaka paça eşlik etti. Sportmence ayrıldık mekandan.

Hala, bej renkteki pardesümü giyip ve aynı renkte, siyah şeritli, katil şapkamı takıp, 1900'lü yılların ilk çeyreğinde üretilen, Thompson marka, toplu kıyım silahımla o mekanın içine dalıp, önüme geçen herkesi taradığımı canlandırırım boş kaldığım zamanlarda.

Daha fazla da Eskişehir'de durmak istemedim.

Doğduğum şehre doğru, ölümün ilk işaretini koyduğum taş ormanına doğru o gece otostopla yola çıktım. Ankara'ya gitmenin son sapakta, zamanı hızlı hızlı geriye almak olacağını düşündüm.

İnanılmaz bir soğuk vardı, yoldan tek tük araba geçiyordu, bir araç bulabilmem epey zamanımı aldı. Tam direncim azalmak üzereyken siyah bir jip durdu önümde ve öksürük nöbetimle sorgusuzca bindim arabaya. 40'lı yaşlarda, şişman, kel, hapishane dövmeleleri olan bir abinin arabasıydı. Beraber yol aldığımız süre boyunca 8 yıldır Sincan Cezaevi'nde çete kurmak suçundan ceza aldığını, içeri girdiğinde dostlarının onu nasıl bir kalemde

sattığını, arkasından yapılan yanlışları ve nasıl intikam alacağını yola bakarak anlattı durdu. Sessizce dinledim hepsini. Ona değil, onun çetesinde üyelik yapanların aklına küfür ettim. Yolda, 4 tane soda, 7 tane sigara içti ayı. Bir benzin istasyonunda durup Serdar Ortaç'ın yeni albümünü aldı. 2 defa geçirdi. Her iki tarafında da karanlık tarlalardan başka bir şey olmayan bir yol kenarında, işlemek için arabayı durdurduğunda bir an dahi şüphe etmeden şoför koltuğuna geçtim ve kontağı çalıştırdım. Serdar Ortaç'ı camdan fırlattım. Gözden kaybolana kadar dikiz aynasından ellerini başının üzerine koymuş, yolun ortasındaki şaşkın duruşunu izledim. Telefonsuz, cüzdansız, buz çağının ortasında dımdızlak bırakmışım.

Bacaklarımın titremesi bir hayli arabayı kullanmamı güçleştirdi. Ankara'ya kadar titreyerek ve sırtarak geldim. Ankara il sınırına yaklaştığımda arabayı, torpido gözündeki, muhtemel intikam silahını ve kese kağıdındaki paraları montumun ceplerine tıktırdıktan sonra yol kenarına bıraktım. Başka bir arabaya otostop çektim, şansımı beni Kızılay'a kadar bıraktı.

Hava yeni aydınlanmıştı, birilerini arayıp, ortalığı velveleye vermek için erken bir saatti. Ankara sakindi. Konur Sokak'ta bir simit kafeye oturdum, çay ve simit söyledim.

Bunu gerçekten özlemişim.

III

Ölümden korkmuyorum. Doğmadan önce milyarlarca, milyarlarca yıl ölüydüm ve bundan en ufak rahatsızlık duymamıştım.

Katalepsi bir yaşam biçimi olabilir ilerleyen yıllarda.

İstanbul'a gitmek yerine Ankara'da kalsaydım yine benzer bir hikayeyi yaşar mıydım?

Hayatımın hangi bölümü giderdi de yerine bir başkası gelirdi?

Bir krematoryumda yakılmak istiyorum.

Zaman öğlene doğru yaklaştığında Can'ı aramanın en iyisi olacağını düşündüm. ODTÜ'de matematik okuyan, kafatasında geçirdiği trafik kazasından sonra çatlaklar kalan, manyak kuzenim Can.

Ankara'ya geldiğimden şimdilik kimşenin haberi olmayacak.

Herhangi birine ağzımdan bir şey kaçırıp, bana son periyodu zehir etmelerine izin veremezdim.

Beni Aydınlikevler'deki mağarasına götürdü kuzenim. Yerin altında, bodrum katta, penceresiz, sırf odalara bölünmüş ve kapı takılmış olduğu için ev olarak adlandırılan, Can'ın sadece kitaplarını koymak için tuttuğu bir apartman sığınağı. Tam Can'a ve onun abuk, günlük yaşamına göre dizayn edilmiş bir ev.

Küçük mafyadan yürüttüğüm paralar hala cebimdeydi. Saymadan bir kısmını Can'ın avcuna tutuşturdum. Akşam için gelirken alışveriş yapmasını istedim. Vücudum en azından yoksun bir eroinman kadar titriyordu, akşama

kadar battaniyenin altına girip, elektrikli ısıtıcının karşısında, kanepede uzandım. Kapının altından deli soğuk giriyordu. Aralıklarla uyandığımda bulunduğum yeri tanıyamıyordum.. Bir yolunu bulup, her seferinde ölümle burun buruna geldiğim kabuslarım sıklaşmaya başladığında bağırsı çağrış seslere uyandım. Can, onun zır deli sevgilisi Ezgi ve Ezgi'nin bir kız arkadaşı eve daldılar. 3 gram kokaini masanın üzerine vurdu Can. Bu, delilerin arasında vakit geçirebilmem için güzel bir gelişmeydi. Kısa sürede ev ruh ve sinir hastalıkları hastanesine döndü. Kendi kendine konuşan deli çift, sürekli sırtına dokunmamı isteyen bir akıl hastası manita. Tüm gece burunlarını kaşıyarak dolandılar evin içinde. Oturduğum yerden onları izledim. Hava aydınlandığında Can ve Ezgi odalarına çekildi. İsmiini hatırlayamadığım abla yine sırtına dokunmamı istedi. Uyumadan önce bir defa seviştik. Güçlülkle. Gırtlğından ördek vaklamaları halinde çıkan iniltileri bütün emeklerimi boşa çıkartıyordu. Üzerinde olduğum süre boyunca, ismini sordu bana. İsmiini benim ağzımdan tekrar tekrar duymak istedi. Vücudu ellerimin arasında kaskatı oluyor, dokunmak istemiyordum. Öğlen uyanır uyanmaz da attım kendimi evden.

Umarım bu yaptığım son sex değildir.

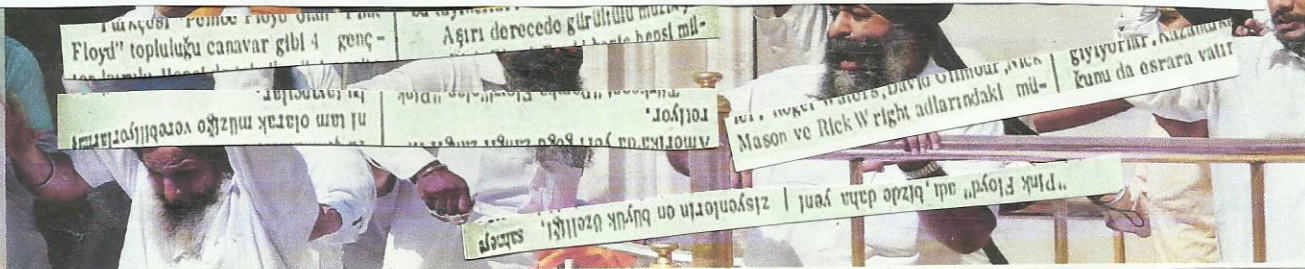
Akademiyle ilk haşır neşir olduğum ilkökulumun önünden 413' e binip Kızılay yönüne doğru yola çıktım. Ankara'da komiktir, otobüslerin adı EGO'dur. Aradan çok zaman geçmemesine rağmen, neredeyse Ankara'da yaşadığım her şeyi hafızamdan silmişim, onu fark ettim. Otobüsten Kızılay'da indiğimde, güneş, yeni kondurulmuş yüksek iş merkezlerinin arasından ısıtıyordu yerküreyi az da olsa. Biraz dolandım Kızılay'da, yeni düzende ama burada yaşadığım yıllardaki gibi. Aradan geçen dört yılın ardından yeniden Ankara'da sarhoş olmuştum. Saat gece yarısına yaklaşıyordu ve insanlar sokaklardan, caddelerden yavaş yavaş çekiliyordu. Meşrutiyet'ten Selanik Caddesi'ne doğru yürüyordum. Bir barın afişinde o gün, tam da o anda bir Roadside Picnic konseri olduğunu seçtim. Saat Ankara şartlarında dahi o kadar da geç değildi, konser devam ediyordu. Tereddüt etmeden içeri girdim. Mekan boştu, son şarkılarıydı. Ziftin pekini içmişleri, dilleri dönmüyordu, Ölüm Tamtamları'nı çalıyorlardı . Midem kasılmaya başladı, gündüzden beri içtiklerim ağzımdan dışarı çıkmanın yolunu arıyordu. Tuvalete koştum. Ağzımdan kanla karışık, mide asidim döküldü klozet deliğine. Elimi yüzümü yıkadım ve konsere tekrar dönmeden, boş bulvardan aşağıya doğru yürümeye başladım.

Kan görmek istemiyorum.

Hastalıklardan mümkün mertebe konuşmayın.

Bulvarda bir taksi durdurup Aydınlıkevler'e gideceğimizi söyledim. Soğuktan bir anda girdiğim araba kaloriferi sıcağı, kazağımın tüm tüylerini etime batırdı. Dışkapı'ya yaklaştığımızda midem yeniden bulandı, taksiciden arabayı benzinlikte durdurmasını istedim. Arabadan indikten sonra ancak bir iki adım atabildim, benzinliğin ortasına kustum. Benzinliğin gece çalışanları hırpani bir şekilde müdahale etti duruma, ya da ben çok alıngandım.

Silahlı montumun cebinden çıkartmaya çalıştığımı, bağıra bağıra bir şeyler söylediğimi hatırlıyorum. Nasıl olduğunu anlamaya fırsat kalmadan silah ateş aldı. Market bölümünün ön tarafındaki benzin pompası gürültülü bir şekilde patladı, benzinlik ses çıkartarak yanmaya başladı. Olan biteni bir sıraya koyup, algılayabilecek durumda değildim. Taksiye silahımı doğrultup devam etmesini söyledim.

Aydınlıkevler yakınlarında indim taksiden, kendimce kameralara yakalanmadan Can'ın evine kadar, yolu dolandıra dolandıra yürüdüm. Ciğerlerim ağzımdan çıkmak üzereydi. Yolda iki defa daha kustum. Yolda üç defa, içimden hassiktir dedim.

Can'ın kilitsiz kapısını itip eve girdiğimde, onu bilgisayarla arasında 4 santimetre kala bir şeyler okurken buldum. Çok kötü görünüyor olmalıydım. Evde de duramadım. Hava aydınlanmıştı, kasmaya ara veremiyordum. Çorba içirmek için dışarı çıkardı Can beni.

Çorba beni biraz kendime getirmişti.

Can'la beraber, benzin istasyonunu nasıl kundakladığımı çorbacıda haberlerden izledik. 4 yıl önce çekilen, sakalsız bir vesikalığımı da koymuşlardı ekranın sağ üst köşesine. Silahlı ve tehlikeli olduğumu, görenlerin gerekli birimlere haber vermeleri gerektiğini dinledik sabah 7 haberlerini abartılı abartılı sunan, ablak suratlı spikerin ağzından. Sıradaki haber, bir öncekinin gölgesinde kaldığı için kanalı değiştirdi çorbacı. Fotoğrafi benim seçmeme izin vermeliydiler.

Keşke sabıka hakkımı daha köklü suçlar için kullansaydım diyorum. Bakanlıkları bakanlarıyla beraber havaya uçursaydım mesela, meclisi ateşe verseydim.

Apar topar çıktık çorbacıdan ve iki sokak yukarıda oturan Ezgi, pijaması ve annesinin arabasıyla gelmiş, bizi bekliyordu evin önünde. Çantamı aldık, arabayla süratle uzaklaştık oradan. O iki ruh hastasının aslında ne kadar da normal olduklarını benimle ilgilenmeye başladıklarından sonra anladım.

Her şeyi o dakika planlamışlardı. Küçük bir hazırlıktan sonra beni, zengin bir arkadaşlarının Elmadağ yakınlarındaki dağ evine getirdiler. Hiçbir şeyi atlamadılar. Buradan bir yere ayrılmamamı, onlardan haber beklememi tembihleyip gittiler.

Mızrağımın ucuna Kuran sayfaları takıp, savaşın dinmesini bekliyorum dağ evinde .

Bu hikaye benim gayri resmi itiraf mektubumdur.

İstanbul'da bir narsisti muhtemelen ağır yaraladım.

Bir küçük mafyanın arabasını, dolayısıyla parasını çaldım.

Ankara'nın göbeğinde bir akaryakıt istasyonunu patlattım.

Haberlerden öğrendiğime göre, iki istasyon çalışanını da ağır yaraladım.

Tüm bunları ben ölüyorum diye yaptım.

Eren Karatepe

Yeryüzünde Panik

Herhangi bir şeyi istiyor olmak ne acı.
eski ve popüler satanik sembolleri hatırla, eskimiş dar koltukta nasıl yan yana yattığımızı
kabilemizi terk ederken, nasıl kahkahayı bastığımızı, dergileri karıştırıp kahve içiyoruz
ergenliğin gücüne asla erişemeyeceğimiz bir daha, yaşlıyız ve çürüyoruz ayakta
pankart hazırlayıp ölecek halimiz kalmadı, bunun yerine yerine geçebileceğimiz bir sembol arıyoruz
sembol olup kalacağız
sabah uyanacağız
kahveleri dolduracağız
yağız olacağız
altından kalkacağız,
yalağuz kalacağız ama olsun diyeceğiz, çünkü bu son durumlara uygun bir teşhis mutlaka icat
edilmiştir, uygun denekler seçilmiştir, denenmişlerdir
ilaç parası isteyelim, birey olalım
birey olun, gelin olalım
evlenelim, birey olalım, kendi ayaklarımızın üstünde duralım, bitkiler örtsün hepimizi son olarak,
makiler kapatsın, tundralarda kaybolalım, lütfen ayık olmayalım, ama kafamızı güzel yapmak için de
para harcamayalım
mesafeye bak! Mesafeyi ölç! Mesafeyi kapatma! Atlas yorgan kana bulandı midemde, yapacak bir şey
vardı, yapacak bir şey vardı,
sadece hiç
koskoca gerçek, sabit durmak için emek vermek
devrimci hareket engellenemez
çünkü kocan vurduruyor, kocan ağzına alıyor.

Emre Varışlı

21.30

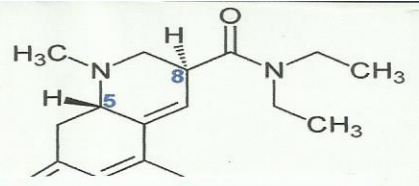
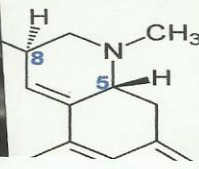
SLEEP

Anlaştık Kanka

Ékin Deniz Kaya

Münferit Ayrımlar

(Y) Azıyoor! Mânâ kâtilinin son cinayetini yazıyor!

DAHA?-sı da var.

Bu pespaye vukuattan uyarlanan renksiz vidyoromanın basıldığı stüdyo çalışanlarının, esrarengiz ölümlerini yazıyoor!

[BİRİNCİ AYRIM] // KİRİF'İN HİKAYESİ :

Adettendir, başlamadan uyarı.

G Ö R S E L D İ L İ M İ N G R A M E R İ Y O K

Langır & Lungur

Uyarı bitti.
Yardır!

SEMT DELİKANLILARIN YARDIMLAŞMA DERNEĞİ.

[Üye Olmayan Giremez]

Soyadı Kirif. Muhteşem '934 trajedisi.

Özcan Kirif.

Permien yok oluşundan zarafetiyle kurtuldu. Ortaokulun ortasında filizlendi erotik düşleri, bi' de MILF pornosunda sırtımayacak mekatronik öğretmeni vardı- şahane otuzbir mezesi. Ahir zaman güzellmeleri popülerken, yırtık metinden düşen en erotik ünsüzdü

-Ş HARFİ.

<< \$\$\$ ARKA TARAF! >>

Komik bir şey varsa söyleyin, tüm tutsaklar gülsün. Gardiyanlar damlamadan sigaralarınızdı dolayın. Katranla karışık ciğerlerinizin, otopsi odasını leş gibi kokutacak olmasından da ayrıca utanç duyun. Her hafta bir tıp öğrencisi kusuyor oraya ve orayı temizleyen hademe, o öğrencilere değil, sizin analarınıza sövüyor.

"Dayan Kirif. Son hafta."

"Sıkı tutun."

"Kirif'i sıkıca tutun."

"CPU kullanımı %80, delirmek üzere."

"Revire götürmeliyiz."

"Başarabilecek mi?"

"Sanmam. Baksana rengi atmış lavuğun."

"Ee Kirif...Çıkınca ne yapacaksın?"

Eskiye özlem hastası. Havalı latince ismini bilse, hemen söylerdi.

"Oğlum benim. Yavrum!"

Annesi aklına geldikçe sever. Onun amından serpildiğini asla unutmaz.

"Geleli bir ay oldu Özcan efendi. İş bakıyor musun?"

Otoritenin en belalı, hanedekidir, bunun bilincinde. Namazında niyazında (k)at hırsız peder beyden kurtulmak için bahçe kapısına yöneliyor ve bu devrimci eylem iflas etmiş tüm müteahhitlere ithaf olunuyor.

Cüzdan? Tamam. Kol saati? Burda. Anahtar? Artık gerek yok.

Bir şey eksik, adı gibi emin.

Nişanlısı? Keriz.

Harem'e gitmek için para bulmalı.

Haklısın Bill, ayıkken William Tell'cilik oynanmazmış.

Can Dersim Turizm. 22 saat. 2 GBT. Cam kenarını da kaptırmış. Aptal Kirif. Cam kenarında oturan da ayrı bir embesil. Böbreğinin tekini marok ticareti yapmak için satmış bir Arap yatırımcı. Sohbet az, zaruri ve basmakalıp.

Munzurdaki punk gerilla, n'aber?

Kapkara mı senin de kâben?

NEFRETin rengi beyaz, sol karın boşluğunda üç şok-kurşun, saf acı, saf acı, saf acı, son tespit sakat, telsizden gelen Kürtçe ağıt, dağıt, dağlararası ilişker son sınıf terk, sürüyen merdivende ambulans, ZEN FELCİ, Şehit Android Serhıldan Tekoşin Hastanesi, elden ele muayene, tabut yolundan taburcu, beşinci taburun neşeli savaşıcısı şimdilerde

-dört haftalık sorunlu istirahatta.

[Şahlanan düşman d ünyayı alüminyum folyoya sararken
kenevirler bile p lastik kokuyordu.]

Ölümü de vasat oldu Kirifin, ne kahramanca, ne de propagandif. Öyle, dümdüz. Yazılım hatası dedi yoldaş doktor. ORDUnun bildirilerinde dahi adı anılmadı. Şimdilerde ismini yalnızca bir avuç insan hatırlıyor:

ORTAOKULDAKİ SIRA ARKADAŞI: O öldükten üç yıl sonra meraklanıp, Yurttaş DB'ye Kirif yazdı ve pert olduğunu gördü. Meseleye nötr.

NİŞANLISI: Örgütlü gerzeği, hiç bir kuvvet yenemez.

HÜCRE SEKRETERİ: Örgüt içi muhalefette önemli yerde.

PEDER BEY: Asgari ücretle girdiği dandik synthesizer fabrikasında, -kendi yaptığı hatadan dolayı- personelin maaşından 750 Koîn kesileceğini duyduğunda, oğlunun ölümünden daha fazla kederlendi.

ANNE: Kirif öldüğünde komadaydı zaten, hiç bi' sikimden haberi olmadı.

BEN: **HER ŞEYE TANIKTIM.**

[İKİNCİ AYRIM] // BEN*İM HİKAYEM:

Ulu orta anlattım Kirif'in mevzusunu, on beş kişiye, zafer haftasının son günleri, Bahariye'nin arkasındaki kasvet diye bağırان yarı bodrumda Part-time edebiyatçı tiplerin toplaşması vardı.

Biz bunu yaptık.

Neden yumuşak bir oxy sarmıyorum?

Kirifin hikayesini bok gibi okudum; çıplak sesli iki satır kaymasıyla. Yazdıklarımı ağzımdan çıkarmayı tercih etmem- istisna: sarhoş yahut yüksek değilsem. Lamı cimi yok, kılıf bol: berbat okudum kabul, kafam iyiydi ve Müge beyaz minderde pusmuş çevreyi dikizliyordu. O olmazsa okumazdım.

Ağzım sahra çölü, on beş bedeviyle birlikte kutup ayısı avındayız. Cips nerde?

Kindar devletin süpriz yumurtaları, kırmızı mavi ışıklar eşliğinde, hükümetin son kararnamelerini yazan son derece çirkin hologramları sokak başlarına yansıtılar. Yarı bodrum penceresinden bel altı plan. Yanlış yere bakma, salonla ilgilen. Geri döndüm ve beyaz karides cipsini takip ettim. Müge'nin yanına tilki edasıyla çöküp oxy'i uzattım. İlk RED-di teneffüs. Yok, almadı. Ben-polly, bardağın dolu tarafını severim: içmesin boşver, son oxy bu.

"Bir insan para verip kendine neden böyle bir şey yapar, anlamıyorum."

"Pardon?"

"Oxy'i diyorum. Niçin içiyorsun bu boku? Korku ve paranoya hoşuna mı gidiyor?"

"Bazen."

Muhabbet, spontan gelişip ileriye doğru neşrolmalı. Plan bu. B planı yok, alternatif yok. Müge her yönüyle peygamberlere benziyor. Tebliğ yapsa ilk müridi ben olurum, nice uzuvlar keserim.

oxy'i ateşledim
ilk fırt, en heyecanlısıdır.
ff

..
YALAN OLDUM

Neden çember kurmuş oturuyoruz? Şeyleri neden kontrol edemiyorum? Toparla, toparla, toparla, toparla. Çok mu damlattım? Beni bunlardan hangisi öldürecek? Bu salonu kim dekore etti? Herşey gerçek gibi görünüyor. HOCA buraya doğru mu geliyor? Kart abaza pezevenk Müge'ye bariz halleniyor. Sikişmişler midir acaba? lh hh, yeter, tamam. Toparla, toparla, toparla. Bir daha içmeyeceğim, bir daha içmeyeceğim, bir daha içmeyeceğim.

HOCA yanımızda bitti ve Müge'ye caka satmak için beni piç etti:

"Metnin bütünlüğünü koruyamamışsın sevgili dostum."

...

"Okumaya uygun bir metin değildi ayrıca."

...

" Gerekmedikçe argo kullanma. Nasıl desem..yavan kaçıyor."

...

" Yazmak için yazmışsın, akıcılık zayıf, kurgu da vasattı."

...

"Yazmaya devam et tabi, eline sağlık, geliştirebilirsin kendini."

HOCA , bu part-time edebiyatçı topluluğu organize eden kırklı yaşların başında, am düşkününü bir adam. Tavsiye vermeyi ve anılarını anlatmayı çokca sever. Neyin edebi, neyin ART-istik olduğunu o bilir. Sanat canavarı, takımın dinamosu, yeraltının abisi.

Sırıtarak yüzüne baktım. Eleştirisinde haklı olmalı, neler dediğini unuttum ama HOCA asla yanılmaz. Kafamı kemiren oxy konuşmama mücadele etmedi. HOCA'nın siyah lens takmış gözlerine ukalaca bakarken, mizansen klişe bir film sahnesini andırıyordu. Cevap ver-e-meyip, dudaklarımı dar açıyla büzerek klas görünüyordum lakin kafam patates.

Gecenin son saatlerinde evdekiler artık baygındı ve Müge davrandı, kol saatini yere yarısttı, boğazını temizleyip Yunan mitolojisiyle alakalı kapalı şiirini okumaya başladı. Kelimleri zor seçtim. Kaldı ki kafam yeni yeni toparlanıyordu, atom çekirdeğini dolduramayacak detaylara kitleniyordum. Müge de tırnaklarını yiyor biliyor musunuz? Çok ortak noktamız var. Onun şekilsiz felsefik kahküllerini ısırmak istiyorum. Kaç dakika sürdü okuması, kaç dize kaç kelime çıktı ağızdan, hiç bir fikrim yok. Şiirinden aklımda kalan hiç bir şey yok. Zağar gibi izledim suratını.

Oxy'nin geri kalanını içmemeye karar verip cüzdanıma koydum, bugün için oxy iyi bir tercih değilmiş, gün boyu salonun köşesinde bira takılan Eftel ve o kıvrıkcık saçlı minyon manitası ile takılmalıydım.

Müge, ruhsuz kalabalığa kustuğu şiirini bitirdi, HOCA onun yanına gidip düşüncelerini belirtmeden önce, Uzun tedirginlikle karışık heyecanla saati belirtti:

"Saat 2'ye geliyor, taa burdan Ataköy'e döneceğim, ben ufaktan topuk, haydi görüşürüz"

ONun başlattığı furya herkesi tedirgin etti, bir saat sonra YASAK başlayacaktı, eskiden yaptığımız losyon sürme numarası artık çalışmıyordu ve geçen ay her yere kurulumunu yaptıkları yeni güvenlik kameraları, sokaktaki 1 santimetreküplük hacimleri bile tanımlayabiliyordu. Huzur içinde uyuyun paşam, medeniyetiniz şimdilerde muasır.

Kimse sicilinin pislenmesini göze alamazdı. Normal.

ON dakika içersinde evdeki herkes toparlandı, ev sahibi HOCA da ayakkabısını giyyordu. Hep birlikte yarı bodrumdan ayrıldık, ben mini-çakal planımı önceden hazırlayıp daha gecenin başında Müge'nin evinde kendime yer ayırtmıştım. Kolpam olağandı: *bugün sende kalmam sorun olur mu Müge'ciğim? Hostel tadilatla olcakmış.* Bittabi. acizliğimle kabul etmisti saatler öncesinden beni.

Sokağın dijital panosundan çağırdığımız dört tane taksi geç gelmesi, lanet tedirginliğimi yükseltti. Biz son taksiye binecektik. Bu amına koduğumun HOCA'sı neden hala bizimle? Ne sikim bir misafirperverlik, ne sikim bir ev sahipliği tribidir bu? Bundan sonrasını kendimiz halledemez miyiz?

BİN-GO!

HOCA, Müge ve benimle aynı taksiye bindi. Tecrit benim için başlamış oldu.

HOCA ÖLMELİ.

Taksici, bildiğin taksici, tüm vücudu dövme. Gecenin körü alemini bölüp araç kullandırttığımız için pasif agresif. Arabayla işini çabucak halledip kankalarının yanına dönmeyi bekliyor, takılması yarım kalmış, arabayı hızlı kaldırmasından belli.

Müge'nin yorgun-erotik ses tonuna bayılıyorum.

"Selimiye tarafına lütfen."

Taksici şekilli genç, lokasyon bilgilerini girdi ve oldum olası midemi bulandıran o metalik kadın sesini hep beraber işittik.

"İyi- geceler. Hoş- geldiniz.

Gidilecek yer: Üs-Küdar Se-li-mi-ye.

Tahmini varış süresi: Al-tı dakika, yir-mi saniye.

Tahmini hizmet bedeli: Ye-di Kôin, on-beş kuruş."

HOCA -racon gereği- şöför koltuğunun yanında oturmuş, uzun beyaz saçlarını at kuyruk yaparken ben de Müge'ye osuruktan sorular soruyordum, evde yiyecek içecek bir şey var mı, internetten bira söyleyebiliyor muyuz gibisinden. Benimle pek ilgili gibi görünmüyordu. HOCA'nın bizimle gelmesi, senaryonun finalini apaçık gösteriyordu. Müge, HOCA ile takılacaktı, haklı, doğru karar, belki şiirlerini basar. Ben de olsam HOCA'yla yatardım. Korkmayın, bu noktadan sonra size dünya böyledir şöyledir benzeri sığ tanımlamalar yapmayacağım. Ne yani? Müge beni mi seçecekti? Her ne kadar iki kere sevişmişmiş olmamız, üç yıla yakın birbirimizi tanıyor olmamız bir şey değiştirmez. Darwinist metod şaşmaz. Güçlü olan kazanır, zayıf olan da salon kanepesinde otuzbirle idare eder.

Bir yarı bodrumdan diğer yarı bodruma vardığımızda, keşke gelmeseydim pişmanlığı ile cüzdanımın içindeki oxy'li sigarayı hızlıca ateşledim. HOCA benimle hiç konuşmadı, Müge ise yatacağım kanepayı gösterdi. Ben oxy'yi bitirmeden odaya çekildiler. Tek başıma salondaydım, Müge'nin kedisi mutfaktan asil asil yürüyüp yanıma geldiğinde okşamak için ensesine dokundum, kedi bana tısladı ve bugünün hızlıca bitmesi için dua ettim.

OXY. OXY. OXY. Belki de Müge doğru diyordur, bu hale gelmek için neden para harcıyorum? Babamın şehit aylığını daha iyi yatırımlar için kullanabilirim.

Heybetli zehir beyin hücrelerimi manyakça sorular eşliğinde zap ederken her defasında aynısı oluyor. Komik paranoya. İstisnasız hepsinde çılgınca şaşırıp korkuyorum. Gerçek korku, yalın korku...Ne tuhaf.

Bu salonu kim dekore etti? Kesin o odada beni öldürmek için plan yapıyorlar. Beni HOCA mı yoksa Müge mi öldürecek? Uyumasam iyi ederim. Ondokuzuncu yılımda ölmemeliyim, daha erken. Buranın ışığı nerden açılıyor? Çılgılık atmak istiyorum. Kütüphanenin şifresi ne? Güzel kitaplar var mıdır? Şu an kaçınıcı postadalar? HOCA am yalıyor mudur? Yalıyorsa çok komik görünüyordur gidip baksam mı? Millete anlatırım, büyük taşak malzemesi. Kalbim ağrıyor. Kriz olabilir mi? Ölcek miyim? Ambulans...Ambulans çağırmalıyım. Odalarına gidip yardım mı istesem? Sakin ol, sakin ol, sakin ol, şşşş, geçecek, geçecek, dışarı mı çıksam? Sokağa çıkma yasağı? Sarhoş numarası yapıp kayboldum derim. Hostel'de bira bulabilir miyim? Ezgi'yi mi arasam ?

Son oxy fırtı her zaman en hüznölüsüdür.

Prensip 23:

Zıvananın tadını hissetmeden kudretli meşaleyi söndürmem.

Gam ve kederin duble olmasının sebebi ise mangiz durumlarımın sikko olması buna paralel iki hafta-en az- torbacı yüzü göremeyecek olmamdır.

Abi! Ne işim var benim Selimiye'de ?
Nerede buranın ucuz kanalı?

Oxy damlalarım en dandik ve merdivenin en altında üretildiği için kafası 20 dakikayı geçmiyor. Beynim bir nebze toparlandığında odadan gelen ritmik yatak gıcırıtlarının sesini duyabiliyordum. Azdıran ızdırabın analog sesi.Vıyk Vıyk Vıyk Vıyk.

Mutfağa yöneldim, eski model bir kulaklık buldum ve kol saatime bağladım. Kulaklık o kadar antika işiydi ki: birbirine geçmiş kabloları vardı, çözmek dakikalarımı aldı. Çocukluğumdan beri denk gelmemiştim böyle bir şeye. Kol saatimden de ev sistemine bağlandım, Müge'nin kayıtlı bir çalma listesini açtım. Fena değildi. İnsomia sebebiyle cüzdanımda her daim hazır tuttuğum iki tane antihistaminik hapi yarım bardak suyla çaktım. Kısa süre içerisinde 15-20 saatlik bir uykuya dalacaktım. Yarın beni uyandırmak için uğraşsın dursun pezevenkler.

SAHNE 21(FİNAL) [İÇ // GECE // SELİMİYE, MÜGE'NİN SALONU] [BEN,KEDİ]

Ben, ayakta hoplayıp zıplayarak, adını sanını bilmediğim bir şarkının MPC'den gelme fevkaledi KICKLERİNE KENDİMİ VERİRKEN

Kedi evdeki yabancıya bakar, mama kabına doğru yönelir. (tek plan, steady takip)

FADE IN
SON
JENERİK.

Volkan Yalçın

AZİZE BİR LALELİ HİKAYESİ

Akrobat Şiir ya da B Sides

Sırtımı esnetmek
Bütün vücudumu ele geçirmek
Eğitim videoları
Etim geriliyor, rastlantıların cüzamlı kararlılığında
Ve görülmemiş uyum sıçramaları
Kocaman bir sıcaklık ,
Bir bitkinin kökünü ağzına aldığında
duyumsadığın şeyin iğrenti olduğunu ,
Acı olduğunu sana öğreten "mekanik" şey
(Nedir , Ne degildir)
Bu kuğu kaldırılabileğim birşey değil
Senin işe gitmen , iyi olman gibi
Sabahları geri geri yürümek
Travmadan yorgun müezzın
Çocuklarını yıkayanlar
Hala refleksleri olanlar
Prova yapanlar , zevk için karşılıklı parmaklarını emenler
Kadife vurdugunu deviremiyor
Gamma bir tavuğu kaslarından çiğnemek
Isırgan süratinde
Akrobat
Ben seni koklarım
Neden burada degilsin ?
Neden ağzını kapatmıyorsun

Gizem Aktan

ABSU

DAVID LYNCH

PLEASE FTP REQUESTED
SERVER: 66.238.109.
USER: JIM ANDERSON

YAĞMURUN YADINI
DİHARARAK YÜRÜYÖRDÜ
YIKIN YILAR ARAŞINDA
NE BİRDEN BİA SES DUYDU
HIAĞĞH! BANA KİMLİK,
VER! GBT BAİLCAM, HADI
NE DURUYORSUN. KİMLİK, HADI
POLİSİM BEN POLİS!
BEN HERŞEYİM!
BEN İKANUNUM
VER BANA!

Celallenmenin Gelmediği Yer

HADI NE DUR
DORSUN
KİMLİK,
GBT,
POLİS,
KİMLİK
TENDİST
HAINSIN!
KİMLİK!
HADI!
HADI: GBT,
HIAĞĞH!

Bİ HUZU
VER
ŞUAN GÖ
GÖRÜNÜY
MEMUR

DOWN
CHOOSE

gökyarıllar kuşatmış tepeyi sular dökülecek
piyonlar doluacak kıslalar saçak altları
bu korunmak yaramaz adamların
hayırsız eniştelere evrilmesidir
her şey düşecek ama her şey tepesine
yaşamı bir göçüğe devirenlerin

devran aynı ağaç kovuklarından habitat
ve devran padişah kavuklarına hala
celali katliamları salmak
nasılsa kitaplar katilden taraf
paşa kahraman vezir kahraman ve al-i osman
suçlu kan çiçekleridir, isyan

ben bu yaşamları elimle dikesiye
kanar durdum ve kabuk bağla
sanki varım yalnız canım alına
ilmek benim elimde urgan benim boynumda
bu nasıl dünya
ben toprak sizi bedenlere üleştiren ve
çamurdan derecelik ürünler yaratan adımla
orta niyetine böğrümüne salınan leşlerinize
jeneriklik röveşatalar çekeceğim
sizi kabul etmeyeceğim
sizi kabul etmeyeceğim
sizi kabul etmeyeceğim

Ozan Öztelli

ARCADE
TEAM
ENDURANCE
TOURNAMENT
PRACTICE
EXIT GAME

ACTION
SELECT

adım0salonhol. aklıma sığayım ki sabahın köründe dikkat kesildi. dikkatim evet, bütün nesneleri kesecek gibiydi. aldım onu besledim de üstelik. uyanmak güzeldi, karikatür okumak, birilerine mesaj atmak, çok eski ve bozuk televizyonuma bakmak; yememek güzeldi, içmemek güzeldi, kafa olmamak, kafa olarak dikkat kesilmemek.. ama bütün bunların birleşimindeki o hol, o uzun yürüyüş, o altüstü altı adım. ayda yürümekten farksızdı. inanılmazdı belki. bir insan ömründe kaç kez ayda yürüyebilir ki. evet en sağlam ihtimalle hiç. hiç kadar güzeldi işte, yaklaşık o oranlarda da kötü. sınırları bilmemek ne ürkütücü. mayınlara gelmenin telaşesi olmadan yürümek korkusuz ne güzel.

adım1mutfakküçükodahol. mutfığa bakıyorum; yediklerimin arkamda oluşu, yemediklerimin önünde.. ah dilim nasıl da incesin, ah bu anlık bilincim nasıl da keskin. şüphe ediyorum tereğin gözündeki tuzdan, dolaptaki tambitmemişseftalinin tüyünden, terleyen ama güneşin altından her nasılsa çekilmeyen damacananadan; iyi şüphe diyorum, kötü şüphe ediyorum. mutfığa bakıp anlamaya çalışıyorum; mutfak diyorum mutfak; en temel varsayımlarından sadece giyinmeyi öğrenebilmiş insanlığımızın. dayanamıyorum. küçükodaya bakıyorum koca bir balkon. bugüne kadar balkonu -odanın intihar süsünü yani- onun bir parçası sanırdım. ne büyük ahmaklık. ellibeşekranın önünde uzandığım iki koltuğun dört başına bakarak zaman diyorum zaman, giyotini olabilir mi yalnızlığımızın. insan ah, yalnızlıktan başka durumlarda da görebilir mi yalnızlığını. tabiri caizdir ki bu küçük odanın gaz odasından farkı yok. ağır hayatın gaz odası. çakmağın kimin elinde olduğunu bilmediği insanın, hiç. insan diyorum insan; çünkü insan aynasızdır.

adım2aynalitelefonsehpaşikapihol. hayat, her şeye benziyor. bana diyorum bir senaryo verilmiş; müteahhidini bilmediğim bu müstakil manzara. kim bilir kaç kez sırtımdaki kapının gözüme sokuluşuna -aynadan- sırt çevirdim. hayatla canlı telefon görüşmesindeyiz ama kapı orda işte, o kapının dışında yerde hayat. sabitlemişler telefonumuzu, sabitlemişiz yahut. tüm bunlar olurken gözüme ilişen büyüklük küçüklük algısı var bir de. algıma sığayım ki her yerde onu görüyorum; hayat ve bizi kapının önünde tutan kapılar. en garibi de duvarsız hatta evsiz kapılar. telefon hayata yazıyor, hayata kazandırıyor.

adım3karamantonunsırtındakıkıvrımıhol. taşıdım, onu gövdemin her yerinde. ama her gün, hem de istisnasız her gün onu portmantoya astım. şimdi o manto bir küçük kıvrımla bana hayatımın azabını yaşıyor. görüyorum her adımım daha yalnız, o küçücük kıvrım da bana bunun acısını yaşıyor. bütün portmanto birlik olmuş, bütün asılanların bütün kıvrımları da..

adım4eskidikişmakinesiyatakodası. ama ben onu hiç çalışırken görmedim. annem onu hiç kullanmadı, ablam da. biz onu kullanmadık ve şimdi o koca bir mezar gibi bilincimin ortasında: unutuyorum. unutuyorum kendimi, unutuyorum şeylerimi, unutuyorum ama bir tek yürümek kalıyor. bilincim isyanda, yürüdüğüm yeri de bilmiyorum üstelik. dikiş makinası aklıma söküyor. yatak odasının hiçliği de bir kat daha örüyor üstüne hiçliği. müthiş bir siyahın içinde aklıma bulamıyorum.

adım5ve6tuvaletbanyovebifosptikmeselesininardındansu. kendime bok atıyorum. kendime foseptikte olduğumun farkına vararak bok atıyorum. ama tuvalet beni kendime getiriyor, en azından o bana kafayı yedirtmiyor. yüzümü yıkıyorum yüzümü yıkadıkça bokum daha güzel görünüyor, bu akıl sahibi değil. bu ayna telefon sehpaşının aynası değil. orda gördüğüm değil. ve değil kendime çıkıyorum, aklıma esas böyle kaçırıyorum.

bir kutu daha jilet uzatır mısın abi, dilimin altından?

Şefaat - AMİ YILDIZ

Alemlerin Rabbi Rica Ediyorum Bir Dur

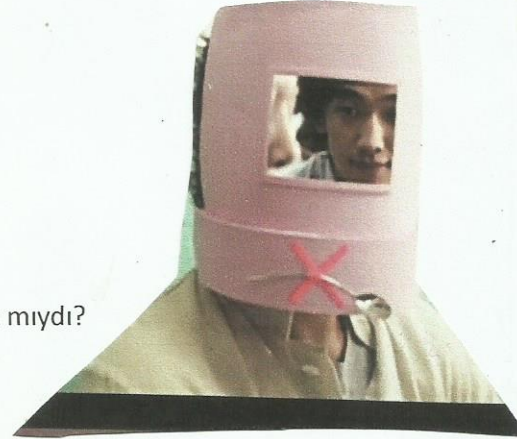
Sıcak , sıcak bir gün.
Ateş üzerinde yürüyoruz.
Termostat özellikle bu dereceye ayarlanmış.
Fazla kan ter.
Karanlığı gözlerimi kapatsam da sağlayamıyorum.
Derin nefes alıp ver.
Lizerjik öksürük. Dietimalidi balgam.

Hakikaten sıcak bir gün dostlarım. Güneş tam tepemizde.
Göz kapaklarımı güneşe örttüğümde bir türlü kontrol altına alınamayan bir kilise yangını görüyorum.
En tepedeyiz.
Hiçbir şey görüldüğü gibi değil.
Açıklayabilirim tabi.
Becerebilmem birazcık zaman alır.
Hiçbir şey görüldüğü gibi değil.

Metamorphosis ya da Hristos.
Burada her şey zaman alıyor.
Bahçesindeki salıncakta bir kız çocuğu sallanıyor.
Uykusuz ve biraz da midesi bulanıyor.
Madam Martha'ya bakmıştık da, nerede o?
Benim de midem bulanıyor.
İntihar diyorlar.
Henüz erken.
Albert Hoffman Martha'yı iyi edecek ilacı bulamaz mıydı?

Ada halkı lanetlenmiş gibi.
Derhal terk edin burayı!
Derhal!
Madam'dan sonra tek bir güzel dünyaya gelmemiş adada.
Ne yapacağımı bilemiyorum.
Büyük yangında yarısı yanmış adanın.
Entropi.
Biraz da psyche.
Düzensizlik ya değişmiyor ya artıyor.
Oraya buraya sırtüstü uzanıyorum.
Doğüstü bağırsız anestezi ve çığrından çıkmış zaman. Sanatoryumda herkesin kafası karışık.

Birlik ve beraberliğe en fazla ihtiyaç duyulan günlerden birindeyiz yine.
Kimyasal sızıntı tüm insan ırkını olmaz bir hale soktu.

Chesterfield
"Some smoke. Matey"

Atlarını üzerime üzerime sürüyor arabacılar bugün..
Gerçekliğin ne tarafta olduğunu sıklıkla unutuyorum.
En çok da ellerimi tanıyamıyorum.
Hiçbir şey benim değil.
Hastalığım ilerliyor gibi.
Karnımı tutuyorum.
Doğayı nefes alırken görüyorum.
Yeterli antrenmanı yaparsa bir insanın da uçabileceğini düşünüyorum.

Başım dönüyor.
Ölürsem, hayati bir ihtiyacımı karşılamayı unuttuğum için öleceğim.

Tempo temporal, hadi.
Gramın milyonda biri.
Koparak dökülmelere karşı titriyorum.
Sanattan zehir gibi anlayan bir hükümeti düşlüyorum.
Başımıza güneş geçmiş midir?
Soğuk soğuk terliyorum.
Bilemiyorum.

Prens adasında güneş saatiyim.
Akrepten ziyade uzun, kambur bir yelkovanım.

Boğazım kuruyor.
Zaman ve yerin algısı .
Mars'ta uzun uzadıya bir zaman kayması.
Siviller hedef gösteriliyor.
Durun!
İki üç kişi, gözünün yaşına bakmadan yaralanıyor.

Birbirimizi kaybetmemeliyiz.
Suyumuz kaldı mı?
Dünya ölçeğinde iki yudum yeter.

Böcekler her tarafımızda dolanıyor.
Tedirgin bir sanrı renk.
Tedbirli bir varsanı.
Ha karanlığı tarayabiliyoruz ama Philip Dick.
Androidin yanında dura dura evrim geçirmiş insanlarız.

ZEN

4 JUN 1996

HABİTAT 2

Madam lütfen siz de denize girmeyiniz daha artık, çok pis.
Rica ediyorum.
Akşam olduğunda ne olur, bilmiyorum.

Var gücünüzle iyi hissedin, lütfen.

Uğultu. İnsandan sel.
Alan daraltma taktiğini izliyorlar.
Alan daralıyor.
Kadıköy Rıhtım'da çığlık.

Her şeyin sonu.
Cebimden çıkan Martha'nın intihar notu.

"Artık rahat edersiniz"

Eren Karatepe

Bir Patlayışın Üç Anı

1. Yıkımın sponsorluğunu bir hamburger şirketi yapıyor. Herkes çürük reklamcılığa artık alışmış, genleri incelikle ayarlanmış ayırışmanın alacılığı ve çürüklüğünde markaların hecelenmesi ve son moda olan ürün amblemlerinin yeniden üretilmesi – Apple'ın elmanın bozulması için ödemesi, ısırılmış meyve mührünün küflü posalarda görülebilir hale gelmesi. Patlama pazarlaması ise yeni. Savaş makinelerinin infilakları BAE ve Raytheon'nun isimlerini gökyüzüne kazısın diye, o şirketlerin tutuşturduğu şehirlerin üzerinde, doğru nanoları maytap ve füzelerin içine tıktıştır. Bugün o kadar umutsuz bir şey hakkında konuşmuyoruz. **Eski bir ambar; olduğu gibi kalması fazla güvensiz.** Her zamanki kalabalık, belirtilmiş uzaklıkta toplanıyor. Belediye başkanı düzeneği çocuğa uzatıyor, o da Bir Dilek Tut Derneğinin sayesinde hiç olmazsa bunu yapabilecek. Gözleri gülerek kameraya bakıp düzeneğin koluna bastırıyor ve pat diye bir ses yukarı çıkıyor ve aşağıya kalabalığın tezahüratlarının eşliğinde eski harabe kayıyor, ve toz bulutları, hepsinin üzerinde yumuşak, rüzgarla sürüklenen bir yazı tipiyle *Nasıl İstersen'i* doğurup dalgalandırıyor.

2. Tam bir ustalık lan o hapi içine almak, takiyonla bozulmuş, gülünç MDMA en doğru anda patlayıp seni zamanın ötesine götürsün diye. **Bu ekstrem bina işgalciliği.** Gürültülü, aşk dolu tayfa, örtüşen sükunetinin içinden birlikte koşup geçiyor ve telaşa binaya yöneliyorlar. Kronolojiye geri kaymadan üçü içine giriyor. Büyük dozlar onları ve – öznel açıdan – önlerinde çok zaman var; eğimli yerleri yıkım ortasında durdurulmuş, koridorları tereddütlü patlayışın tozuyla tıkanmış, asılırken yığılarak çöken bu binanın bağırsaklarını dolaşmak için. Üç kâşif tırmanma takımlarını **getirmiş,** ve metabolizmalarına fark atmak için, aşağıya inip de zamanın içine dönmeden omuz silken binanın üst katına ulaşmak için yarışarak, kendilerini yakında moloz olacakların içindeki gelişigüzel yamaçlardan çıkarıyorlar. Oraya **varıyorlar.** Hatta ikisi aşağıya varıp yine dışarıya kaçıyor. Yoldaşlarının kaybı konusunda birbirlerini avutuyorlar ısrarlarda bulunarak: kasıtlıydı; son tökezlemesiydi; bile bile yavaşlıyordu, coşku, gözeneklerinden çıkıp patlayışın alkış gibi yükselip onu yutmasını sağlayacak diye. Bu, bunlar gibi kent hüznüleri için hiç görülmemiş bir seçim olmayacaktı.

3. Bunları işgalcinin ruhunun yaptığını, burada çıkarılacak bir ders olduğunu kendine söyleyemezsin, diyemezsin. O değil, büyük salonun 126 yıllık varlığı boyunca odalarında ölmüş diğer insanlar da değil. Bina hakkındaki hatıralar bile değil, özlem uyandırsalar da uyandırmazlar da. Onlara şehir oldukça alışık artık. Fırtınalar, ambarın eskiden olduğu yere yapılmış siteyi dolduran koyu ve boğucu esintiler, patlayışın ta kendisinin hayaletleridir. O *istiyor* bir şeyi. O *üzgündür* – bunu açılardan, yavaşça çöreklenip açılmasından anlayabiliyorsun. Papaz çağırıyor: kitap, mum, çan. Patlayış sonunda yatıyor. Sanki – diye ısrar ediyor son anının içine girip de içinden çıkmış iki uyuşturucu meraklısı– merhameten, mecbur olmasından ziyade.

China Mieville

çev: Tom Ledford

The Sopranos

Öncesi

görünüyor sıra halinde bir kaç apartman.
sokak araları başka mahalleler.

bir. saklambaç oynarken unutulmuş çocuk.
sıra aralarında bulabilirsiniz.

iki. türkçe dersinden ayağa kalkılmaz.
giriş ve sonuç soluk,
gelişme başka'sıdır.

üç. bir takım adamlar ve kibir.
çocukluk, büyüklerdir.

sabah-unutursun-ve-kış-her zaman-geçer.

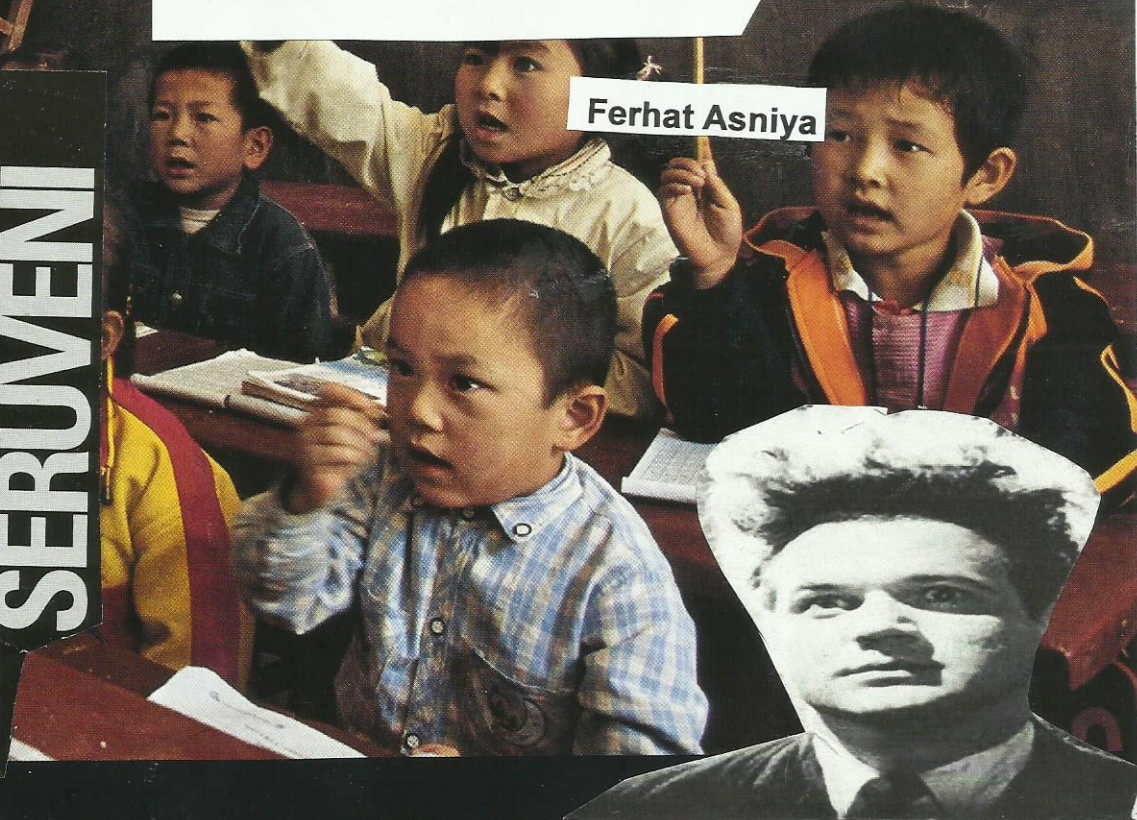
Ferhat Asniya

ZAMAN

BİLİYİN SÜRÜVENİ

起而读书。
为中华之崛起

Tina (There is no alternative)

ben sana mandolin çaldım yağmurda ıslanmayan adamların
peşi sıra ipek mendiller seriyorum şimdi sahiller boyu ağuş
kokluyorsam azı dişimdeki siyahlar kadar bir nevi
yakamda gelişigüzel ütülenmiş rozetlerin kör noktasında
hedonist bir katili söyleyin nasıl bilirdiniz
hangi ödlelik cümbüşün yüzüne bir kesik atıp savuracak
doğunluğu bir şehrin kırlent uyuşukluğunda
bunu en iyi paşababam görür de söylemez oysa ben kötü bir insanım
çatalı sesim ladin ağaçlarına bükünürken rahmimin kızılca kıyametinde
nazik vatkalı cariyeler biteviye gelip konarlar pencereme
en masum ağaçlar nerede ekşir bilirim
eti çekilmiş avareliğin gömünde sevmeye değer bir şeyler var hâlâ
süklüm püklüm yakarcalar gibi hırpanı filistin askılarında
ne bir eksik ne bir fazla yüzükoyun iniltim
sayıklamalara bırakıyor yerini, anlıyorum
fettan boyunbağından keten siperler tomurcuklanırken
bir sarım dolunay yutuyorum
sizin bu kıyameti bini bir para şiddetiniz avutur beni
olur olmadık bir endişe gelip süngülenir dişil bileğime
hem nasıl da kenetleniriz peri masalının kuyruğuna umut bağlarken
hırıltılı ciğerlerime şuncacık bir potpuri saçılrsa gücenir misiniz
kimleri görüyorum yoksa bir yaşamak ihtimali mi yakışıyor bizlere
jim morrison dövmeli kaptanın ağzına balözü çalkalarlar

Sarı Nehir,
yol açabilir.

da yer alan bir
ular, buharlar
lerine doğ

çekmeden sahneye çıkmıyor.

esrarı

MOĞOLİSTAN

Sarı Nehir drenaj havzası

Linhe

Baotou

Pekin

Shizuishan

Shizuishan
(Dawukou)

Yinchuan-

Qingtongxia

ou

NSU

KİRLİLİK DÜZEYİ

İçmeye
uygun

Kirli

Çok kirli,
al ve

trol

Verimsiz

Kerem Advan

mahrumiyetin büzgülü terazisinde sessiz naralanır kamçısız apollon
tarih düşsün günden güne alışıyoruz panço western'lerle yarışırken
kurşun vitrayların üstüne bir perde iniyor
avilalı teresa ne zaman şarkı söylemeyi öğrenecek
közü birikmiş unutulmuş mor kuvars açılır dağın inişinde
sayırlı zırhlar hecenin buhurlu yamacında dinlenirken
öylesine çıplaktık iran'da evine yürüyen bir kızın sunak örtüsünde
euraka ışıldar zamanla yitirilenler şerbetlenir bana kalırsa
bir nar kurusu varlar hint mürekkebine bulanmış bir sığırtmacı
durgun nefsinin üzerine tapınırken yeniden
sarıdır dilimin ucuna kanlı çöl gelinlerim

Bo
Hai

Sarı (Huang)

Jinan

SHANDONG

Wuxin

Xiaojiadian

SU TRANSFER PROJESİ

apathetic

Nişantaşı Sendromu

parmaklarda pasteli kalmış gecenin
boğazda yapışık bir zincir
deri üzerine çakma gümüş / ten işlerin
gırtlak alttan yutkunmakta sessizce
odaya girmekte olan pezevenğin
korku dolu kokusu
yaşadığı mahkumiyetin süslü pornosu,
kevaşenin gözlerinde
Nişantaşı - Stockholm sendromu.

üçüncü dünya ilişkisi
yer altından aktarmalı
eteği masanın altına
esas duruşta zımbalanmalı.
traverten üzerinde duruyor kiraz kırmızısı
rujunun monoton blowjob kuşması
şehirler arası tabelalardan
öğrenmek yasal mıdır sevişmenin hasını

ağlamak bilmez görünür perdeleri
iğrenç karalamalara gebe
garip bir ela bu gözleri
çuvaldan bozma keten bohça içinde
80 60 70 ölçülerinde
naylondan elbise,
/ üç diyince, etekler kısalacak!
mana yok olacak
spermier tutmayacak
ve çiçekler çelenklere
mermerden koltukları
ilk emirde toprağa bırakacak.
boya kokan kürek
kafasına bastıran güce
mütemadiyen aptal ve hayran
kalacak.

Emre Andersson

Kemal Baran

Portre-1

EARTH

KOMBAT

PORN!